

[Erik B. Smith]

Der står intet om det, som fru Aase Olesen »forsøgte« at citere ministeren for, intet, og der er i redegørelsen intet belæg for en påstand om, at problemet med drikkeriet på arbejdspladserne er det største problem. Det kan ministeren formentlig bekræfte, når han til sin tid får ordet.

Bente Juncker (CD):

Da vor ordfører, fru Birgith Mogensen, ikke kan være til stede, skal jeg fremsige følgende:

Først skal jeg takke ministeren for redegørelsen. Det er en kendsgerning, at overdreven alkoholindtagelse er en medvirkende faktor, når vi taler om den tiltagende vold og andre forbrydelser i Danmark, og det er ligeledes en kendsgerning, at mange færdsels- og arbejdsulykker også har sammenhæng med alkoholmisbrug. Ligeledes må vi konstatere, at alt for mange hospitalssenge optages af mennesker, som efter langvarigt misbrug af alkohol pådrager sig alkoholismens mere eller mindre kroniske, fysiske eller psykiske sygdomme. Megen social og anden nød og elendighed følger i alkoholismens kølvand.

Vi har gjort og gør meget for at hjælpe de af vore medborgere, som er kommet ud i dette misbrug. Mange helbredes på den måde, at de resten af deres liv slet ikke indtager spiritusholdige drikke. Andre opnår et så afslappet forhold til alkohol, at de kun nyder små mængder ved festlige lejligheder. Men vi må desværre indrømme, at afgangene fra alkoholmisbrug stadig væk er mindre end tilgangen. Derfor glæder det ethvert fornuftigt menneske, at regeringen generelt vil udbygge og forstærke bestræbelserne for at opbygge og koordinere indsatsen med hensyn til bekæmpelse af dette misbrug.

Ét moment i socialministerens redegørelse har CD særlig mærket sig. Ministeren siger nemlig klart, at et tættere samarbejde mellem private og professionelle behandlere vil blive prioriteret meget højt. Det er en rigtig vej at gå. Begge parter har ideer, viden og erfaringer, som i langt højere grad end tidligere gensidigt bør udveksles. En udbygning og spredning af ambulatorier er meget nødvendig, og flere akutklinikker, som er åbne hele døgnet, vil bl.a. kunne forebygge selvmord. Udbygning af beskyttede pensionater vil også være en værdifuld indsats. Ligeledes bør

vi gøre meget mere for at involvere fagforeninger og Arbejdsgiverforeningen i bekæmpelse af drikkeriet på arbejdspladsen.

Angående detentionsklientelet har vi bemærket sundhedsstyrelsens tilkendegivelse, der anbefaler etablering af fast lægetilsyn i de større byers detentioner.

At skolebørn allerede fra 5. eller 6. klasse skal orienteres om spiritusproblemet, er en selvfølge. At fritids- og uddannelsestilbud for unge skal udbygges, er også en selvfølge, og CD mener, det er værdifuldt, at også undervisningsministeriet har opmærksomheden rettet mod disse ting, så den oplysning og vejledning, der finder sted inden for dette område, til stadighed følges op med ny viden og nye initiativer.

CD er enig med ministeren, når han flere gange i sin redegørelse konstaterer, at forbud og andre generelle alkoholrestriktioner ikke hindrer alkoholisme. F.eks. er jeg helt sikker på, at hverken øl- eller andre spiritusreklamer nogen sinde har skabt drankere. Derimod tror jeg, at vi bør forske mere i de årsager, der gør mennesker til alkoholister, og vi ser med tilfredshed på, at ministeren har taget initiativ til, at der påbegyndes et forskningsarbejde i socialforskningsinstituttet.

CD ser som sagt positivt på ministerens redegørelse. Vi mener, oplægget netop indeholder de punkter, som er væsentlige for at skabe og koordinere en alkoholpolitik, der er mere effektiv, men på en liberal måde vil kunne reducere alkoholmisbruget i Danmark.

Afslutningsvis finder CD, at der kan være grund til også at takke de institutioner, der på frivillig basis og uden vederlag gør en stor humanitær indsats.

Pia Kjærsgaard (FP):

Det, jeg først og fremmest har mærket mig i socialministerens redegørelse, er, at regeringen ikke finder anledning til at ændre ved den førte alkoholpolitik, da man mener, at man i det lange løb på den måde opnår de bedste resultater. Det kan jeg ikke være uenig med socialministeren i, da jeg ikke mener, at vi fortsat står over for problemer af en størrelsesorden, der berettiger til konkrete lovgivningsinitiativer eller store ændringer.

Vi skal heller ikke begynde at tænke på forbud, men søge at skabe grobund for, at den enkeltes ansvarsfølelse kan vokse ved at